

Quim Curbet

EDITOR

► quim@curbetcg.com

CALDES DE MALAVELLA

Al bell mig d'un país en construcció permanent i que de selva ja no en té res, rodejat de camps urbanitzats, carreteres asfaltades i masies puríniques, s'alça l'antiga vila de Caldes de Malavel·la, sempre en equilibri inestable sobre una falla del territori d'on en sorgeix l'aigua de la vida.

Entre les branques dels plàtans ufanosos de l'estreta rambla de Recolons, el sol projecta clapes de llum que s'escampen i vibren sota els peus dels vianants, com petites bombolles d'aigua carbònica.

Sobre un cel blau -de fons- hi reposen núvols que semblen inflats amb aires de balneari, núvols que s'esqueixen obstinadament contra el campanar rabassut i vestut de l'església de Sant Esteve i que llisquen silenciosament a través de l'ull estret del cloquer de l'ermita de Sant Grau.

Els dimarts a Caldes és dia de mercat. A la plaça de la Selva els caldens compren els fruits de la temporada, a les botigues les dones parlen dels fills i del pas del temps i els homes al bar, com a tot arreu, parlen del Barça.

L'estació de la Renfe, pintada de nou amb colors de la terra, contempla pacientment els trens que passen, carregats de gironins i de figuerencs que van i vénen de Barcelona. Per ells Caldes és només un nom que ressona amb veu impersonal en els altaveus del tren. Queda lluny aquella època en què gent endiumenjada baixava a l'andana per anar a prendre les aigües. Aquell temps en què les hores es comptaven amb el mateix sistema selvatà que les sardanes.

Malgrat tot, una dona encara es banya permanentment en l'escut de la vila per recordar-nos que Caldes va néixer de l'aigua.